

Za 9,9 – 10   Fp 2,5 – 11   L 19,28 – 40.45 – 48 Ježíšův vjezd do Jeruzaléma
/ 6. postní neděle Květná = Palmarum – 24. 3. 2013 Krč /

Sestry a bratři,

dnešním dnem – 6. postní nedělí jsme vstoupili do svatého velikonočního týdne. Tento den je v církvi nazýván také neděle pašijová, protože se už začínají číst pašije = události utrpení Krista. Květná neděle, správněji Palmová – již od 6. stol. po Kr. nese tento název latinsky Palmarum. Palmovými větvemi, kladenými spolu s pláští na cestu před Ježíše, prokazovali učedníci, obyvatelé Jeruzaléma i příchozí poutníci Pánu Ježíši velikou úctu a slávu. Víтали jej, provolávali mu čest a volali Hosanna – což je pořečtžené hebrejské zvolání: Vysvobod', zachraň nás, zachovej! Původně to byl radostný pokřik Izraelců při náboženské týdenní slavnosti – o svátcích stánků = sukót. Začíná na podzim o úplňku na přelomu září a října a Izraelci děkují Hospodinu za úrodu a prosí za blahodárný a v Izraeli tak vzácný, životodárný déšť. Také udržují v živé paměti vzpomínku na dobu putování pouští, kdy žili po 40 let v nouzových příbytcích – ve stanech. Při bohoslužbě je přinášena sváteční kytice ze 4 druhů rostlin – z větví palmy, myrty, vrby a citrusovníku. Proto někteří farizeové napomínali ty jásající davy. (Farizeové = laici, kteří chtěli dobrovolně v každodenním životě dodržovat SZ ustanovení a příkazy pro kněze!, kladli důraz na ústní tradici, plnění zákona a dobré skutky; nacionálně zabarvené očekávání Mesiáše z rodu Davidova.) Farizeové říkali Ježíšovi: Mistře, napomeň své učedníky! Vždyť tohle Hosanna se provolává úplně jindy, při jiných svátcích – o svátcích stánků sukót, a ne teď před Velikonocemi! To si ti tvoji žáci spletli! A zachraň nás se volá Hospodinu, jen Bůh může zachránit. A vy to říkáte tomuhle potulnému kazateli, který směšně sedí na oslovi... To je rouhání! – Na to Ježíš farizeům odpověděl: „Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení“/verš 40/. Kristus si vždy a všude povolá lidi, kteří jej budou uctívat, vyznávat a oslavovat. Mohou to být někdy i takoví lidé, do kterých bychom to vůbec neřekli, kteří se nám jeví jako takové kameny, pasivní a němé balvany. A najednou mluví, nadšeně svědčí a chválí Boha. Protože On je proměnil ve své svědky a vyznavače.

– Pán Ježíš vjel do hlavního města na oslátku – mladém, ale již dospělém oslovi. Osel – obyčejné, pokorné, ponížené zvíře určené pro službu – pracuje, nosí náklady, vozí i lidi. Žádný král, vítězný vojevůdce by na oslovi nejel! Kůň byl válečné zvíře, symbol silných bojovníků a bezohledných vládců. Záměrně si Ježíš nepůjčil koně (jistě by také mohl). Půjčil si osla, zase ho poctivě vrátí. Většina lidí tehdy osla měla – pro převážení nákladů, i ti prostí ho měli. Ježíš nevládnul ani toho osla. Nevládnul nic. A přece dával to nejcennější a nejvzácnější – nabízel lidem Boží lásku a odpuštění, smíření a milosrdenství; dával vše, co mohl – dával sebe sama. **Pán Ježíš měl být skutečně provolán králem a on se toho zříká. Volí dobrovolně poslání trpícího služebníka /viz Iz 53/, volí cestu pokory a sebezapření.** – Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma provázely jásos a křik, radostné volání a tleskání, mávání, možná i tanec jako projev radosti. Davy, spousta lidí. A spousta hluku. To unaví. Potom by to chtělo už trochu klidu, ticho, i odpočinek a soustředění. Ježíš si dobře uvědomuje, co ho čeká. Ostatní poutníci přijeli slavit židovské velikonoční svátky jako každý rok, ale pro Ježíše jsou zřejmě poslední. Poslední v jeho pozemském životě. Vědět, že se blíží konec, že brzy zemřu, vědět to

a nezpanikařit, unést to, to vyžaduje mnoho síly a odvahy. Ježíš potřeboval načerpat sílu v modlitbě, ztišení... a proto šel do chrámu. Toužil po místě klidu, ticha, modliteb a rozjímání... Místo toho našel v chrámovém nádvoří tržiště! Takové „echt“ orientální – hlučné. Křik, hlasité smlouvání, hádání se, bečení a mečení zvířat... a taky zlodějina – bezostyšné okrádání poutníků. Tak tohle bylo i na hodného, laskavého Ježíše moc. Zachvátil jej spravedlivý hněv, horlivost pro Hospodinův dům. „Kostel, chrám má být domem modlitby, ale vy jste z něho udělali doupě lupičů!“

Pokorný, Boha poslušný, tichý, záchranu nesoucí Pán, jedoucí na obyčejném oslu; a současně spravedlnost konající a trestající Soudce – takový je ten, který zanedlouho položí svůj život za celý svět, za spásu každého z nás.

Hosanna – zachraň nás, vysvobod', Pane! /Společná píseň Hosanna/

/Jindřiška Buttová, 24.3.2013, sbor Krč/